ARREST VAN HET HOF
VAN 12 MEI 1971[1]

Ludwig Wünsche & Co.
tegen Hauptzollamt Ludwigshafen/Rhein
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Rheinland-Pfalz)

„Landbouwheffing/UASt"

Zaak 76-70

Samenvatting

1. *Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Granen — Zachte tarwe, gerst, mais en rogge — Drempelprijs — Berekening — Vermindering van de basisrichtprijzen met een bedrag overeenkomende met de invloed van bij invoer geheven binnenlandse belastingen*
   ('s Raads verordening nr. 19, art. 4)

2. *Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Granen — Zachte tarwe, gerst, mais en rogge — Drempelprijs — Berekening — Fout van de nationale gezagsorganen — Bevoegdheden van de Commissie — Begrenzing*
   ('s Raads verordening nr. 19, art. 4)

1. Artikel 4 van verordening nr. 19 van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen, moet in die zin worden uitgelegd, dat ter berekening van de drempelprijs van granen de basisrichtprijs moet worden verminderd met onder meer een vast bedrag overeenkomende met de invloed van bij invoer geheven binnenlandse belastingen als de Umsatzausgleichsteuer.

2. Aangezien de geldigheid van besluiten die door de Lid-Staten ten aanzien van de vaststelling van de drempelprijs worden genomen, niet van het oordeel der Commissie, doch van objectieve overeenstemming met de verordening afhangt, mag artikel 4, tweede alinea, van de verordening niet worden uitgelegd in die zin dat daarin aan de Commissie de bevoegdheid wordt toegekend om door haar houding fouten te dekken welke de nationale gezagsorganen in de uitoefening hunner in dit artikel bedoelde taken mochten hebben begaan.

In de zaak 76-70

— verzoek, ingevolge artikel 177 van het Verdrag tot oprichting van de

1 — Procestaal: Duits.

Europese Economische Gemeenschap door het Finanzgericht Rheinland-Pfalz in de zaak

LUDWIG WÜNSCHE & Co. te Hamburg

tegen

HAUPTZOLLAMT LUDWIGSHAFEN/RHEIN

tot het Hof van Justitie gericht en strekkende tot het bekomen van een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van de artikelen 2 en 4 van verordening nr. 19 van de Raad van de EEG, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen (Publikatieblad 1962, nr. 30, blz. 933) —,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, A. M. Donner (rapporteur) en A. Trabucchi, Kamerpresidenten, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten; de procesvoering

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt en dat de procesvoering na te melden verloop heeft gehad:

Volgens artikel 2, lid 1, van verordening nr. 19

„is het bedrag van de intracommunautaire heffing gelijk aan het verschil tussen de prijs van het uit de uitvoerende Lid-Staat afkomstige produkt, francogrens invoerende Lid-Staat, ... en de drempelprijs van de invoerende Lid-

Staat, vastgesteld overeenkomstig artikel 4 of artikel 8, waarbij dit verschil verminderd wordt met een forfaitair bedrag dat overeenkomstig artikel 9 wordt vastgesteld".

Artikel 4 van verordening nr. 19 luidt als volgt:

„Voor zachte tarwe en gerst ... wordt de drempelprijs jaarlijks door de Lid-Staten voor eenzelfde standaardkwaliteit zodanig vastgesteld dat op de markt van het commercialisatiecentrum van het gebied met het grootste tekort de verkoopprijs van het ingevoerde produkt, met inachtneming van het in artikel 2, lid 1, bedoelde forfaitaire bedrag en van de in artikel 12 bedoelde gelijkwaardigheidscoëfficiënten, op hetzelfde niveau komt te liggen als de in artikel 5 bedoelde basisrichtprijs.

Elke Lid-Staat brengt de drempelprijs voor het volgende verkoopseizoen vóór 1 maart van elk jaar ter kennis van de andere Lid-Staten en van de Commissie. Wanneer de drempelprijs niet is vastgesteld overeenkomstig het hierboven bepaalde wordt hij volgens de in artikel 26 voorgeschreven procedure herzien" („beheerscomité-procedure").

Krachtens dit artikel 4 heeft de Bondsrepubliek Duitsland op 30 juli 1962 in een tweede uitvoeringsverordening bij de wet tot uitvoering van verordening nr. 19/62/EEG de aldaar geldende drempelprijzen vastgesteld (BGBl. 62, I, 473). Daarbij zijn met name bijzondere, hogere, drempelprijzen vastgesteld voor brouwgerst en zaaigraan.

In haar verordening nr. 122/62/EEG van 6 augustus 1962 (Publikatieblad 1962, nr. 72, blz. 2024) heeft de Commissie met name beslist, dat de voor „gerst met uitzondering van brouwgerst" vastgestelde drempelprijs ook geldt voor brouwgerst, zulks op grond van de overweging dat de Lid-Staten ingevolge artikel 4, eerste alinea, van verordening nr. 19 slechts drempelprijzen voor identieke standaardkwaliteiten mogen vaststellen.

In een verordening van 27 december 1962 (BGBl. 1962, I, 774) heeft de Bundesminister für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten niet alleen gevolg gegeven aan deze verordening van de Commissie door de speciale drempelprijzen voor brouwgerst in te trekken, doch bovendien alle drempelprijzen met ingang van 1 januari 1963 met 4 DM verlaagd op grond dat de heffing van de compenserende omzetbelasting ingevoerd graan extra belast.

Op 1, 3 en 7 december 1962 heeft de firma Ludwig Wünsche & Co. (hierna te noemen: verzoekster) uit Frankrijk drie partijen brouwgerst tot een totaal van 499 585 kg ingevoerd en doen inklaren op het douanekantoor te Spiers voor levering aan de binnenlandse markt. Toen het douanekantoor enerzijds de heffing krachtens verordening nr. 19 en anderzijds de compenserende omzetbelasting toepaste, diende verzoekster een bezwaarschrift tegen deze aanslagen in; toen zij hiermede geen succes had, kwam zij in beroep bij het Finanzgericht Rheinland-Pfalz. Wat met name het percentage der heffing betreft, komt verzoekster ertegen op, dat bij de vaststelling van de drempelprijs — één der elementen ter vaststelling van bedoeld percentage — geen rekening is gehouden met voormelde compenserende belasting.

In parallelle zaken heeft het Bundesfinanzhof deze grief verworpen (uitspraken van 10 juli 1968, VII, 202/63, en 18 juli 1968, VIII, 251/64). Tijdens de behandeling van de onderhavige zaak voor het Finanzgericht heeft verzoekster deze jurisprudentie aangevochten. Zij heeft erop gewezen, dat het Bundesfinanzhof zich voornamelijk baseert op het feit dat in verordening nr. 19, anders dan in artikel 2, lid 1, van verordening nr. 13/64 [1], niet is bepaald dat de compenserende omzetbelasting bij de berekening van de drempelprijs in mindering moet worden gebracht. Voorts had het Bundesfinanzhof zich gebaseerd op de vaststelling, dat de Commissie in haar voormelde — en

1 — Verordening nr. 13/64/EEG van de Raad van 5 februari 1964, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de zuivelsector (PB. 1964, nr. 34, blz. 549).

desbetreffende — verordening nr. 122/62 geen bezwaar heeft gemaakt tegen de oorspronkelijk door de Bondsrepubliek toegepaste wijze van berekening der drempelprijzen.

Tegenover deze jurisprudentie van het Bundesfinanzhof heeft verzoekster — nog steeds voor het Finanzgericht Rheinland-Pfalz — betoogd, dat daarin met name wordt miskend dat het aan het Hof van Justitie — en niet aan de Commissie of aan het Bundesfinanzhof — staat met het nodige gezag de in casu toepasselijke voorschriften uit te leggen.

Bij beschikking van 14 oktober 1970 heeft het Finanzgericht Rheinland-Pfalz de behandeling geschorst en het Hof van Justitie verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de navolgende vragen:

1. of de artikelen 2 en 4 van verordening nr. 19/1962 van de Raad der Europese Economische Gemeenschap (Publikatieblad 1962, blz. 933) in die zin moeten worden uitgelegd dat bij de vaststelling van de heffing een bedrag ter hoogte van de bij invoer geheven binnenlandse compenserende omzetbelasting van de drempelprijs moet worden afgetrokken dan wel of die compenserende omzetbelasting daarop niet in mindering behoeft te worden gebracht;
2. of, wanneer de bij invoer geheven binnenlandse belastingen in mindering moeten worden gebracht,
   uit artikel 4, tweede alinea, van verordening nr. 19/62 volgt dat de EEG-Commissie, wanneer de drempelprijs in een der landen onjuist is berekend, ook stilzwijgend of door haar houding zodanige berekening kan goedkeuren, zodat het gebrek wordt verholpen,
   en zo ja: of de Commissie geacht kan worden zich in die zin te hebben gedragen doordien zij in verordening nr. 122/1962 (Publikatieblad 1962, blz. 2024) alleen de bijzondere drempelprijzen voor zaaigranen en brouwgerst heeft opgeheven, doch niet bovendien heeft gelast dat de compenserende omzetbelasting op de drempelprijs in mindering moet worden gebracht.

In zijn verwijzingsbeschikking overweegt het Finanzgericht met name, dat men zich niet mag beroepen op verschillen in de redactie van de verordeningen nrs. 19/62 en 13/64 met betrekking tot het in mindering brengen van binnenlandse belastingen op de onderscheiden drempelprijzen. De Duitse rechter meent, dat het er in verband met de analoge structuur van beide marktordeningen voor moet worden gehouden, dat de communautaire wetgever in beide gevallen tot eenzelfde oplossing heeft willen komen, namelijk het in aanmerking nemen van de bij invoer geheven binnenlandse belastingen bij de toepassing der heffing.

Met betrekking tot de tweede aan het Hof gestelde vraag, heeft het Finanzgericht overwogen dat, ook al mocht de Commissie door vaststelling van verordening nr. 122/62 de aanvankelijk door de Bondsrepubliek Duitsland gevolgde wijze van berekening van de drempelprijzen hebben willen goedkeuren, zodanige goedkeuring de nationale rechters en het Hof van Justitie geenszins kan beletten de hun opgedragen rechterlijke controle uit te oefenen.

Het verzoek van het Finanzgericht is op 17 november 1970 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verzoekster en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft het Hof besloten niet tot instructiemaatregelen over te gaan.

Verzoekster en de Commissie van de Europese Gemeenschappen zijn ter zitting van 16 maart 1971 gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 1 april 1971 zijn conclusie genomen.

Verzoekster was ten deze vertegenwoordigd door de te Hamburg gevestigde advocaat Modest.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen was ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Kalbe.

II — Samenvatting van de opmerkingen van partijen

Overwegende dat de opmerkingen van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

A — De eerste vraag

1. Opmerkingen van de Commissie

De Commissie wijst er in de eerste plaats op, dat krachtens de artikelen 2 en 10 van verordening nr. 19 het bedrag der toe te passen heffing als vanzelf komt vast te staan bij rekenkundige vergelijking van de beide referentieprijzen (drempelprijs enerzijds, cif-prijs c.q. franco-grens-prijs anderzijds).
Wanneer ten deze rekening dient te worden gehouden met de invloed van binnenlandse belastingen van de invoerende staat op de prijs van ingevoerd graan, dan zou zulks noodzakelijkerwijze moeten gebeuren bij de vaststelling van de drempelprijzen door de Lid-Staten en niet door van geval tot geval op het bedrag der heffingen een aftrek toe te passen. De door de Duitse rechter gestelde vraag komt er derhalve op neer, of de Lid-Staten bij vaststelling van de drempelprijzen gehouden waren belastingen als de hierbedoelde Duitse belasting in mindering te brengen.
De Commissie wijst erop, dat de drempelprijs volgens artikel 4 van verordening nr. 19 zodanig moet worden vastgesteld „dat op de markt van het commercialisatiecentrum van het gebied met het grootste tekort de verkoopprijs van het ingevoerde produkt... op hetzelfde niveau komt te liggen als de... basisrichtprijs". Zij leidt hieruit af, dat het peil van de drempelprijs gelijk moet zijn aan dat van de basisrichtprijs, verminderd met de commercialisatiekosten tussen de plaats van grensoverschrijding en de plaats waar deze basisrichtprijs wordt toegepast. Met betrekking tot de term „commercialisatiekosten" is de Commissie van mening, dat in het bestek van een „algemeen" heffingsstelsel als dat van verordening nr. 19 als zodanig zijn te beschouwen niet de van geval tot geval door de individuele importeur gemaakte werkelijke kosten, doch de forfaitair berekende kosten welke iedere importeur bij zijn importtransacties onvermijdelijk heeft te dragen, welke kosten dan voorts in aanmerking worden genomen bij de berekening van de eigenlijke verkoopprijs en niet afzonderlijk worden gecompenseerd en doorberekend. De Duitse compenserende belasting beantwoordt aan deze voorwaarden en dient derhalve op de drempelprijzen van de Bondsrepubliek Duitsland in mindering te worden gebracht.
Voorts voert de Commissie een aantal argumenten aan ten betoge, dat de verschillende gemeenschappelijke landbouwmarktordeningen zoveel bijzonderheden vertonen dat in casu geen argument kan worden ontleend aan de regeling voor andere landbouwprodukten, zoals zuivelprodukten en olijfolie.
Ten slotte verwerpt de Commissie de theorie dat het aan de beoordeling van de nationale wetgever zou zijn overgelaten of de compenserende belasting al dan niet in mindering wordt gebracht. Deze belasting werkt immers noodzakelijkerwijze door in de verkoopprijzen, zodat het in deze theorie aan de nationale gezagsorganen zou vrijstaan naar goeddunken de verkoopprijzen van ingevoerde produkten op een hoger peil te brengen dan dat van de basisrichtprijs. Wanneer men deze mogelijkheid open zou laten, dan zou men de aard van de basisrichtprijs — en de daaraan binnen de verordeningen voor de graanmarkt toekomende functie — miskennen.
Uit het vorenstaande leidt de Commissie af, dat wanneer de Lid-Staten vrij blijven belastingen als de compenserende Duitse omzetbelasting te heffen, het bedrag hiervan op de krachtens artikel 4 van verordening nr. 19 vastgestelde drempelprijzen in mindering moet worden gebracht.

2. Opmerkingen van verzoekster

Ook verzoekster is van mening, dat de compenserende belasting deel uitmaakt van de commercialisatiekosten waarmede bij vaststelling der toe te passen heffing rekening moet worden gehouden. Anders dan de Commissie betoogt zij echter, dat de commercialisatiekosten niet noodzakelijkerwijze in abstracto, forfaitair — bij vaststelling van de drempelprijs — in aanmerking behoeven te worden genomen, doch dat zulks bij incidentele of variabele kosten ook mogelijk is door van geval tot geval de te betalen heffing te verlagen. De Duitse compenserende belasting is nu juist zo'n variabel element, doordien zij van geval tot geval geheven wordt over de werkelijke waarde van het produkt. Trouwens, wanneer met een forfaitair bedrag moet worden gewerkt, dan ligt het gemiddelde van het werkelijke bedrag dezer belasting nog hoger dan het in de Duitse verordening van 27 december 1962 aangehouden bedrag van 4 DM. Uit een en ander concludeert verzoekster, dat de Duitse regeling zelfs door deze correctieverordening niet in overeenstemming is gebracht met verordening nr. 19.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft verzoekster met name betoogd, dat wanneer men naast de landbouwheffingen een compenserende belasting bij invoer zou toelaten, laatstgenoemde belasting, wil zij het stelsel van stabilisatie der landbouwmarkten op de gemeenschappelijke markt niet vervalsen, òf forfaitair moet worden berekend, òf overeenkomstig haar werkelijke invloed van geval tot geval in mindering dient te worden gebracht.

B — De tweede vraag

1. Opmerkingen van de Commissie

De Commissie wijst er in de eerste plaats op, dat ofschoon haar in artikel 4 van verordening nr. 19 een zelfstandige herzieningsbevoegdheid wordt toegekend nergens is voorzien dat vaststelling van de drempelprijzen aan haar goedkeuring is onderworpen — hetgeen ook niet stilzwijgend mag worden verondersteld —. Zelfs wanneer de Commissie het niet in mindering brengen van de compenserende belasting op de drempelprijs mocht hebben goedgekeurd — des neen —, dan zouden door zodanige goedkeuring eventuele inbreuken op de voor de Commissie en voor de Lid-Staten bindende voorschriften van verordening nr. 19 niet worden gedekt.

2. Opmerkingen van verzoekster

Met betrekking tot deze vraag sluit verzoekster zich aan bij het standpunt der Commissie.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Finanzgericht Rheinland-Pfalz bij beschikking van 14 oktober 1970, ingekomen bij het Hof op 17 november 1970, ingevolge artikel 177 van het Verdrag tot oprichting van de EEG twee vragen heeft gesteld, strekkende tot het bekomen van uitlegging van zekere bepalingen van verordening nr. 19 van de Raad van de EEG, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen (Publikatieblad 1962, nr. 30, blz. 933);

De eerste vraag

2 Overwegende dat het Hof in de eerste plaats verzocht wordt uit te spreken of de artikelen 2 en 4 van genoemde verordening in die zin moeten worden

uitgelegd, dat voor de berekening van de heffing een bedrag ter hoogte van de bij invoer geheven compenserende omzetbelasting van de drempelprijs moet worden afgetrokken;

3 dat de vraag blijkens de overwegingen van de beschikking van het Finanzgericht betrekking heeft op de invoer in de Bondsrepubliek van uit een andere Lid-Staat afkomstige brouwgerst in december 1962, dat wil zeggen onder vigeur van een drempelprijs, welke door de bevoegde Duitse autoriteiten was vastgesteld zonder rekening te houden met de invloed van de nationale compenserende omzetbelasting (Umsatzausgleichsteuer, hierna te noemen UASt) op de prijzen van ingevoerde produkten;

dat de importeur, die dientengevolge zowel een intracommunautaire heffing gebaseerd op het verschil tussen de drempelprijs en de door de Commissie vastgestelde franco-grens-prijs als de UASt had te betalen, zich tot het Finanzgericht heeft gewend, stellende deze cumulatie met de bepalingen van verordening nr. 19 onverenigbaar te achten;

4 Overwegende dat volgens artikel 4 van verordening nr. 19 de drempelprijs voor het litigieuze produkt jaarlijks door de Lid-Staten werd vastgesteld, des dat de verkoopprijs van het ingevoerde produkt op de markt van het commercialisatiecentrum van het gebied met het grootste tekort van de betrokken Lid-Staat op hetzelfde niveau komt te liggen als de basisrichtprijs, in artikel 5 van bedoelde verordening voorzien;

dat de basisrichtprijs de doorslag geeft wanneer in de lijn van de doelstellingen van artikel 39 van het Verdrag het niveau moet worden vastgesteld dat de marktprijzen — met behulp van de oriënteringsmechanismen van de gemeenschappelijke ordening der markten in de betrokken sector — dienen te benaderen;

dat de in verordening nr. 19 voorziene drempelprijs, ter voorkoming van verstoring der prijzen als gevolg van goedkope invoer, moest dienen om door middel van heffingen het niveau te bepalen waartoe de prijs van het ingevoerde produkt moest worden opgetrokken opdat het op de betrokken markt niet tegen een lagere prijs dan de basisrichtprijs kon worden aangeboden;

dat, wilde aan deze voorwaarde zijn voldaan, de prijs van het ingevoerde produkt na grensoverschrijding — vermeerderd met de kosten van commercialisatie tot aan de plaats van toepassing van de basisrichtprijs — met deze prijs in overeenstemming moest zijn, zodat de drempelprijs gelijk diende te zijn aan de basisrichtprijs verminderd met de commercialisatiekosten tussen de grens en het eerste stadium van de groothandel ter plaatse van toepassing van de basisrichtprijs;

5 dat de communautaire wetgever bij invoering van het heffingsstelsel van verordening nr. 19 er welbewust van heeft afgezien de kostprijs van het ingevoerde produkt van geval tot geval te brengen op het niveau van de basisrichtprijs van de invoerende Lid-Staat en zijn keuze heeft bepaald op een algemeen heffingsstelsel, waarin enerzijds wordt uitgegaan van de gunstigste aankoopmogelijkheden op de wereldmarkt of in de uitvoerende Lid-Staat en anderzijds gebruik gemaakt wordt van forfaitaire bedragen;

dat in dit stelsel de commercialisatiekosten waarmede de richtprijs ter vaststelling van de drempelprijs moest worden verminderd, derhalve niet dienden te worden berekend op grondslag van de door een importeur voor een bepaalde levering werkelijk gedragen kosten, welke goeddeels van zijn eigen beslissingen afhangen, doch moesten worden bepaald door forfaitaire berekening van de kosten welke de importeur onvermijdelijk heeft te dragen;

6 Overwegende dat de UASt, welke bij alle invoer van granen zonder uitzondering wordt geheven, deel uitmaakt van de onvermijdelijke commercialisatiekosten en aldus een noodzakelijk element vormt ter berekening van de drempelprijs;

dat, ware zulks anders, de drempelprijs en dientengevolge ook de heffingen zouden worden vermeerderd met de UASt, zodat het produkt niet op het niveau van de basisrichtprijs zou kunnen worden aangeboden;

dat in zoverre uit de voorschriften — en uit de overwegingen van de considerans — van verordening nr. 19 blijkt dat aan de basisrichtprijs niet de rol was toegedacht van een nationale minimumprijs welke de nationale wetgever vrijelijk zou kunnen verhogen, doch als een marktstabiliserende factor was bedoeld;

dat trouwens de door de verordening zelve genoemde verdere doelstelling was de nationale richtprijzen — ter verwezenlijking van een gemeenschappelijke markt — geleidelijk nader te brengen tot een gemeenschappelijke richtprijs, zodat toepassing dezer verordening een bijdrage moest vormen ter voorkoming dat het verschil tussen de hoogste en de laagste nationale richtprijs zou worden vergroot;

dat de vrijheid der Lid-Staten de verkoopprijzen van ingevoerd graan door middel van belastingen als de UASt op een hoger niveau te brengen, met deze doelstelling onverenigbaar ware;

dat, naar het Finanzgericht zelf in de overwegingen zijner beschikking heeft uiteengezet, door argumenten in tegenovergestelde zin, ontleend aan verordeningen betreffende de gemeenschappelijke ordening van markten in andere sectoren, de aan de tekst van verordening nr. 19 ontleende conclusie niet kan worden ontzenuwd;

7 Overwegende dat derhalve dient te worden geantwoord, dat artikel 4 van verordening nr. 19 in die zin is te verstaan dat voor de berekening van de drempelprijs van granen de basisrichtprijs moet worden verminderd met onder meer een vast bedrag overeenkomende met de invloed van bij invoer geheven binnenlandse belastingen als de UASt;

8 dat het gemeenschapsrecht er zich, gezien de zeer bepaalde aard dezer belasting, niet tegen verzet dat de nationale rechter, bijaldien de nationale wetgever mocht hebben verzuimd haar ter berekening van de drempelprijs in aanmerking te nemen, het aan UASt werkelijk betaalde bedrag op de door de importeur voldane heffing in mindering brengt;

De tweede vraag

9 Overwegende dat in de tweede plaats wordt gevraagd, of uit artikel 4, tweede alinea, van verordening nr. 19 volgt dat de Commissie, wanneer de drempelprijs in één der landen onjuist is berekend, eventueel stilzwijgend zodanige berekening kan goedkeuren, des dat de fout door de houding der Commissie zou worden hersteld;

10 Overwegende dat de bij verordening nr. 19 ingevoerde gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen, in overeenstemming met de structuur van de Gemeenschap, berust op een nauwe samenwerking tussen de Lid-Staten en de instellingen van de Gemeenschap, die elk van beide onder eigen verantwoordelijkheid de krachtens de gemeenschapsregel op hen rustende taken vervullen;

dat in artikel 4, tweede alinea, slechts is bepaald dat de vastgestelde drempelprijzen ter kennis van de Commissie worden gebracht en dat de Commissie bevoegd is tot herziening volgens de in artikel 26 der verordening voorgeschreven procedure;

dat deze herzieningsbevoegdheid een autonoom karakter draagt en medebrengt dat de Commissie door haar zelf vastgestelde juiste prijzen voor de verkeerd berekende prijzen in de plaats mag stellen;

dat niet-uitoefening dezer bevoegdheid niet mag worden uitgelegd als een door de Commissie aan besluiten der Lid-Staten gehechte goedkeuring, te minder nu de materiële mogelijkheden der Commissie op de juistheid der drempelprijzen toezicht uit te oefenen beperkt waren;

dat bovendien zelfs door een stilzwijgende of uitdrukkelijke goedkeuring der Commissie besluiten, door de nationale gezagsorganen krachtens artikel 4 genomen, niet kunnen worden bekrachtigd, aangezien hun geldigheid niet

van het oordeel der Commissie, doch van hun objectieve overeenstemming met de verordening afhangt;

11 Overwegende dat derhalve dient te worden geantwoord, dat artikel 4, tweede alinea, niet aldus mag worden uitgelegd dat daarin aan de Commissie de bevoegdheid wordt toegekend om door haar houding fouten te dekken welke de nationale gezagsorganen bij de uitoefening hunner in dit artikel bedoelde taken mochten hebben begaan;

Ten aanzien van de kosten

12 Overwegende dat ten aanzien van de kosten, door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen aan het Hof gemaakt, geen last tot terugbetaling kan worden gegeven;

dat de procedure ten aanzien van de betrokken partijen als een in de loop van het geding voor het Finanzgericht Rheinland-Pfalz gerezen incident is te beschouwen, zodat laatstgenoemde rechterlijke instantie over de kosten zal hebben te beslissen;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de mondelinge opmerkingen van verzoekster in het bodemgeschil en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op artikel 177;
Gelet op verordening nr. 19 van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap, met name op artikel 20;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de vragen door het Finanzgericht Rheinland-Pfalz bij beschikking van 14 oktober 1970 gesteld, verklaart voor recht:

1. **artikel 4 van verordening nr. 19 van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen,**

moet in die zin worden uitgelegd, dat ter berekening van de drempelprijs van granen de basisrichtprijs moet worden verminderd met onder meer een vast bedrag overeenkomende met de invloed van bij invoer geheven binnenlandse belastingen als de Umsatzausgleichsteuer;

2. artikel 4, tweede alinea, dezer verordening mag niet worden uitgelegd in die zin dat daarin aan de Commissie de bevoegdheid wordt toegekend om door haar houding fouten te dekken welke de nationale gezagsorganen in de uitoefening hunner in dit artikel bedoelde taken mochten hebben begaan.

Lecourt Donner Trabucchi

Monaco Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op twaalf mei negentienhonderdeenenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 1 ARPIL 1971[1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

Deze zaak, waarin door het Finanzgericht Rheinland-Pfalz om een prejudiciële beslissing wordt gevraagd, betreft de uitlegging van enige voorschriften van verordening nr. 19 (Publikatieblad 1962, blz. 933) houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen.

Deze voorschriften spelen een rol ten aanzien van partijen brouwgerst die door verzoekster in december 1962 uit Frankrijk in de Bondsrepubliek zijn ingevoerd. Het bevoegde douanekantoor heeft de invoer namelijk niet alleen met de volle heffing volgens de gemeenschappelijke ordening van de graanmarkt, doch ook met compenserende omzetbelasting à 1,5 % over de waarde bij invoer belast. Daartegen maakt de firma Wünsche bezwaar. Zij heeft betoogd, dat er naast de

1 — Vertaald uit het Duits.